

RAPUNZEL

Grimm Kardeşler

Bir zamanlar bir kadınla kocasının çocukları yokmuş ve çocuk sahibi olmayı çok istiyorlarmış. Gel zaman git zaman kadın sonunda bir bebek beklediğini fark etmiş.

Bir gün pencereden komşu evin bahçesindeki güzel çiçekleri ve sebzeleri seyrederken, kadının gözleri sıra sıra ekilmiş özel bir tür marula takılmış. O anda sanki büyülenmiş ve o marullardan başka şey düşünemez olmuş.

“Ya bu marullardan yerim ya da ölürüm” demiş kendi kendine. Yemeden içmeden kesilmiş, zayıfladıkça zayıflamış.

Sonunda kocası kadının bu durumundan öylesine endişelenmiş, öylesine endişelenmiş ki, tüm cesaretini toplayıp yandaki evin bahçe duvarına tırmanmış, bahçeye girmiş ve bir avuç marul yaprağı toplamış. Ancak, o bahçeye girmek büyük cesaret istiyormuş, çünkü orası güçlü bir cadıya aitmiş.

Kadın kocasının getirdiği marulları afiyetle yemiş ama bir avuç yaprak ona yetmemiş. Kocası ertesi günün akşamı çaresiz tekrar bahçeye girmiş. Fakat bu sefer cadı pusuya yatmış, onu bekliyormuş.

“Bahçeme girip benim marullarımı çalmaya nasıl cesaret edersin sen!” diye ciyaklamış cadı. “Bunun hesabını vereceksin!”

Kadının kocası kendisini affetmesi için yalvarmış cadıya. Karısının bahçedeki marulları nasıl canının çektiğini, onlar yüzünden nasıl yemeden içmeden kesildiğini bir bir anlatmış.

“O zaman,” demiş cadı sesini biraz daha alçaltarak, “alabilirsin, canı ne kadar çekiyorsa alabilirsin. Ama bir şartım var, bebeğiniz doğar doğmaz onu bana vereceksiniz.” Kadının kocası cadının korkusundan bu şartı hemen kabul etmiş.

Birkaç hafta sonra bebek doğmuş. Daha hemen o gün cadı gelip yeni doğan bebeği almış. Bebeğe Rapunzel adını vermiş. Çünkü annesinin ne yapıp edip yemek istediği bahçedeki marul türünün adı da Rapunzel’miş.

Cadı küçük kıza çok iyi bakmış. Rapunzel oniki yaşına gelince, dünyalar güzeli bir çocuk olmuş. Cadı bir ormanın göbeğinde, yüksek bir kuleye yerleştirmiş onu. Bu kulenin hiç merdiveni yokmuş, sadece en tepesinde küçük bir penceresi varmış.

Cadı onu ziyarete geldiğinde, aşağıdan “Rapunzel, Rapunzel! Uzat altın sarısı saçlarını !” diye seslenirmiş. Rapunzel uzun örgülü saçlarını pencereden uzatır, cadı da onun saçlarına tutuna tutuna yukarı tırmanırmış.

Bu yıllarca böyle sürüp gitmiş. Bir gün bir kralın oğlu avlanmak için ormana girmiş. Daha çok uzaktayken güzel sesli birinin söylediği şarkıyı duymuş. Ormanda atını oradan oraya sürmüş ve kuleye varmış sonunda. Fakat sağa bakmış, sola bakmış, ne merdiven görmüş ne de yukarıya çıkılacak başka bir şey.

Bu güzel sesin büyüüne kapılan Prens, cadının kuleye nasıl çıktığını görüp öğrenene kadar hergün oraya uğrar olmuş. Ertesi gün hava kararırken, alçak bir sesle “Rapunzel, Rapunzel! Uzat altın sarısı saçlarını !” diye seslenirmiş. Sonrada kızın saçlarına tutunup bir çırpıda yukarı tırmanmış.

Rapunzel önce biraz korkmuş, çünkü o güne kadar cadıdan başkası gelmemiş ziyaretine. Fakat prens onu şarkı söylerken dinlediğini, sesine aşık olduğunu anlatınca korkusu yatışmış. Prens Rapunzel’e evlenme teklif etmiş, Rapunzel’de kabul etmiş, yüzü hafifçe kızarak.

Ama Rapunzel’in bu yüksek kuleden kaçmasına imkan yokmuş. Akıllı kızın parlak bir fikri varmış. Prens her gelişinde yanında bir ipek çilesi getirirse, Rapunzel’de bunları birbirine ekleyerek bir merdiven yapabilirmiş.

Her şey yolunda gitmiş ve cadı olanları hiç farketmemiş. Fakat bir gün Rapunzel boş bulunup da. “Anne, Prens neden senden daha hızlı tırmanıyor saçlarıma?” diye sorunca herşey ortaya çıkmış.

“Seni rezil kız! Beni nasıl da aldattın! Ben seni dünyanın kötülüklerinden korumaya çalışıyordum!” diye bağırmaya başlamış cadı öfkeyle. Rapunzel’i tuttuğu gibi saçlarını kesmiş ve sonrada onu çok uzaklara bir çöle göndermiş.

O gece cadı kalede kalıp Prensini beklemiş. Prens, “Rapunzel, Rapunzel! Uzat altın sarısı saçlarını !” diye seslenince. cadı Rapunzel’den kestiği saç örgüsünü uzatmış aşağıya. Prens başına neler geleceğini bilmeden yukarıya tırmanmış.

Prens kederinden kendini pencereden atmış. Fakat yere düşünce ölmemiş, yalnız kulenin dibindeki dikenler gözlerine batmış. Yıllarca gözleri kör bir halde yitirdiği Rapunzel’e gözyaşları dökerek ormanda dolaşıp durmuş ve sadece bitki kökü ve yabancı yemiş yiyerek yaşamış.

Derken bir gün Rapunzel’in yaşadığı çöle varmış. Uzaklardan şarkı söyleyen tatlı bir ses gelmiş kulaklarına.

“Rapunzel! Rapunzel!” diye seslenmiş. Rapunzel, prensini görünce sevinçten bir çılgılık atmış ve Rapunzel’in iki damla mutluluk göz yaşları Prensini gözlerine akmış. Birden bir mucize olmuş, Prensini gözleri açılmış ve Prens görmeye başlamış.

Birlikte mutlu bir şekilde Prensini ülkesine gitmişler. Orada halk onları sevinçle karşılamış. Mutlulukları ömür boyu hiç bozulmamış

KÜL KEDİSİ

Charles Perrault

Bir zamanlar güzeller güzeli bir kız varmış. Annesi ölünce babası yeniden evlenmiş. Üvey annesi de ilk evliliğinden olan iki kızıyla birlikte gelip eve yerleşmiş.

Bu iki kız, yeni kız kardeşlerinden hiç hoşlanmamış. Odasında ne var ne yoksa tavan arasına fırlatıp atmışlar. Ona bir kardeş gibi davranmak şöyle dursun, bütün ev işlerini üzerine yıkmışlar.

Ev işleri bittikten sonra bile kızın onlarla oturmasına izin verilmiyormuş. Akşamları, mutfakta, sönmekte olan ocağın önünde duruyormuş tek başına, ellerini küllere doğru tutup ısınmaya çalışarak. Bu yüzden üvey kız kardeşleri ona “Külkedisi” adını takmışla.

Bir gün iki kız kardeşe sarayda verilecek bir balo için davetiye gelmiş. İkisi de heyecandan deliye dönmüşler. Herkes Prens’in evlenmek istediğini biliyormuş. ‘Bakarsın ikimizden birini seçer, belli mi olur?’ diye düşünmüşler.

İki kız kardeş de kendilerini mümkün olduğunca güzelleştirmek için hemen kolları sıvamışlar. Fakat maalesef bu biraz zormuş, çünkü Külkedisi’nin aksine bayağı çirkinmiş her ikisi de!

Balo akşamı, üvey kardeşleri gittikten sonra Külkedisi mutfakta oturmuş ve içn için ağlamaya başlamış. “Neyin var, neden ağlıyorsun Külkedisi?” diye sormuş bir kadın sesi.

“Ben de baloya gitmek istiyordum,” demiş hıçkırarak Külkedisi.

“Gideceksin öyleyse,” demiş ses. Külkedisi duyduğu sese doğru dönüp bakmış, şaşkınlıktan donakalmış.

Güzel bir kadın duruyormuş yanı başında.

“Ben senin peri annenim,” demiş kadın. “Şimdi kaybedecek zamanımız yok! Bana bir balkabağı getir hemen!”

Külkedisi bir balkabağı getirmiş. Peri annesi sihirli değneğiyle dokununca, balkabağı birdenbire altından bir fayton oluvermiş.

“Şimdi de altı fare...” Külkedisi altı fare bulup getirmiş, peri annesi onları hemen ata dönüştürmüş.

“Bir sıçan...” Onu da arabacı yapmış.

“Ve altı kertenkele...” Onları da faytonun arkasında koşacak altı uşağa çevirivermiş.

Nihayet Külkedisi’ne gelmiş sıra. Peri değneğiyle bir dokununca Külkedisi’nin yırtık, pırtık giysileri nefesleri kesecek harika bir elbiseye dönmüşmüş. Ayaklarında bir çift camdan ayakkabı pırl pırl parlıyormuş.

“Bir şey var yalnız,” demiş Peri. “Gece yarısına kadar eve dönmelisin. Saat on ikide elbisen tekrar eski giysilerine, faytonun balkabağına, atların fareye dönüşecek. Prens’in bunu görmesini istemezsin herhalde? Şimdi git, dilediğince eğlen.”

O gece Külkedisi balonun yıldızı olmuş. Baloya katılan hanımlar (özellikle de iki üvey kız kardeşi) onun elbisesini çok beğenmişler ve terzisinin adını öğrenmek için ona yalvarmışlar. Beyefendilerin hepsi onunla dans etmek için birbirleriyle yarışmışlar.

Prens ise götür görmez ona âşık olmuş! Ve o andan sonra hiç kimseye bu kızla dans etmek için izin verilmemiş.

Saatler saatleri, dakikalar dakikaları kovalamış ve Külkedisi saat tam on ikiyi vuracağı sırada evde olması gerektiğini hatırlamış.

“Gitme!” diye seslenmiş Prens arkasından, ama Külkedisi bir an bile durmadan koşup oradan uzaklaşmış. Sokağa çıktığında elbisesi tekrar eski elbiselerine dönüşmüş. Geriye kala kala camdan ayakkabıların bir teki kalmış. Diğer tekini nerede kaybettiğini bilmiyormuş.

O gece Külkedisi uyuyana kadar ağlamış. Hayatının bir daha asla o geceki kadar harika olamayacağını düşünüyormuş.

Ama bu doğru değilmiş. Ayakkabının diğer tekini sarayın merdivenlerinde bulmuşlar. Ertesi sabah Prens ev ev dolaşıp ayakkabıyı tek tek bütün genç kızlara denetmiş. “Bu

ayakkabının dün gece karşılaştığım güzel sahibini bulamazsam yaşayamam,” demiş.

Derken Kùlkedisi'nin evine gelmiş. Üvey kardeşleri ayakkabıyı denemişler. Olmamış. Ayaklarına girmemiş bile.

Prens çok üzgünmüş, çünkü uğramadığı sadece birkaç ev kalmış. Tam oradan ayrılacakken evin hizmetçisi dikkatini çekmiş.

“Hanımefendi,” demiş Prens Kùlkedisi'ne, “bir de siz denesiniz?”

“O mu deneyecek? Ne münasebet!” diye haykırmiş üvey kardeşler.

Fakat Prens ısrar etmiş. Kùlkedisi'nin ne kadar güzel bir kız olduğu gözünden kaçmamış. Tabii ayakkabı Kùlkedisi'nin ayağına kalıp gibi oturmuş. Prens diz çöküp Kùlkedisi'ne evlenme teklif ederken iki üvey kardeşe de öfke ve kıskançlıkla olanları seyretmek kalmış. Kùlkedisi Prens'in teklifini tabii ki kabul etmiş.

GÜZEL VE ÇİRKİN

Madame de Beaumont

Bir zamanlar zengin bir tüccar varmış. Üç kızı olan bu tüccarın kızlarının ikisi son derece bencilmiş. Ama üçüncüsü, yani adı Güzel olanı hem iyi hem de sevgi doluymuş.

Bir gün tüccar, gemilerinin şiddetli bir fırtınada battığı haberini almış. Zavallı adam varını yoğunu kaybetmiş, geriye bir tek kasabadaki küçük evi kalmış. Açgözlü iki kardeş bu durumdan hiç hoşlanmamışlar. Yatakta yatmak ve oflayıp puflamaktan başka bir şey yapmaz olmuşlar. Evin bütün işleri Güzel'e kalmış.

Bir zaman sonra tüccar kayıp gemilerinden birinin limana ulaştığını duymuş. Haberin doğru olup olmadığını öğrenmek için yola çıkmadan önce kızlarına, dönüşte size ne hediye getireyim, diye sormuş. Açgözlü iki kardeşin neşeleri hemen yerine gelmiş.

“Elbiseler ve mücevherler!” isteriz demişler.

“Peki ya sen Güzel?” diye sormuş tüccar.

“Bir gül. O bana yeter,” demiş Güzel.

Birkaç gün sonra tüccar evine dönmek üzere üzgün üzgün yola koyulmuş. Yine yoksulmuş, çünkü son gemiden ona kalan paraları da dolandırıcılara kaptırmış. Akşam karanlığı bastırırken bir ormana varmış. Orman hem karanlık, hem de soğukmuş. Şimşekler çakıyor, rüzgâr yerden karları havalandırıyor. Uzaklardan kurtların uluma sesleri geliyormuş.

Tüccar nereye gittiğini bilmeden atıyla birlikte karların üzerinde bata çıka saatlerce yol almış, derken birden ileride pencerelerinden dışarı parlak ışıklar sızan son derece güzel bir şato görmüş. Ama bu çok garip bir şatoymuş, çünkü şöminelerinde harıl harıl ateş yanmasına, bütün odaları gün gibi aydınlık olmasına rağmen ortada kimsecikler yokmuş. Tüccar seslenmiş, seslenmiş, cevap veren olmamış. Sonunda, beklemenin bir anlamı olmadığını anlayınca, atını ahıra bağlamış ve salondaki uzun masanın üzerinde hazır bekleyen yemeği yemiş. Sonra bir yatağa yatıp uyumuş.

Sabah uyandığında onun için bırakılmış yeni giysiler bulmuş yanı başında. Aşağıda da güzel bir kahvaltı onu bekliyormuş.

“Bu şato, bana acıyan iyi kalpli bir periye ait herhalde,” demiş tüccar.

“Ona bir teşekkür edebilseydim keşke.”

Tüccar şatodan ayrılırken, bahçedeki gülleri fark etmiş. ‘Hiç yoksa Güzel’e verdiğim sözü yerine getireyim,’ demiş içinden. Güllerden birini koparmış. Ama koparır koparmaz müthiş bir kükremeye inlemiş her yan. Çalılıkların arkasından korkunç görünüşlü bir canavar çıkmış. Öylesine korkunçmuş ki, tüccar neredeyse korkusundan bayılacaktı.

“Seni değer bilmez adam!” diye kükremiş Canavar. “Hayatını kurtardım! Seni besledim, giydirdim! Sen kalkmış güzel güllerimi çalıyorsun. Hemen ölmeyi hak ettin!”

Tüccar Canavar’ın karşısında diz çökmüş. “Gülü kızlarımdan birine götürecektim efendim,” demiş.

“Ben efendi falan değilim, bir Canavar’ım,” diye hırlamış yaratık. Sonra tüccarın tepesine dikilmiş. “O değerli kızlarına gelince... Git, sor bakalım onlara, hayatına karşılık içlerinden biri gelip benimle birlikte yaşar mı? Bu teklifimi kabul eden olmazsa, üç ay içinde öleceksin.”

Tüccar gün ışığıyla aydınlanmış ormanın içinden, üzgün bir şekilde atını sürüp evine dönmüş. Evde iki bencil kız kardeş babalarının başından geçen korkunç maceraları dinlerken kıllarını bile kıpırdatmamışlar. Babaları onlara giysi ve mücevher getirmedi diey küplere binmişler. Ama Güzel onlar gibi yapmamış.

“Baba, izin ver ben gideyim,” demiş hiç tereddüt etmeden.

“Tabii sen gideceksin, suç senin,” demiş kardeşleri. “Gül isterim diye tutturmasaydın, Canavar babamızı öldürmeyi düşünmeyecekti.”

Üç ay geçince tüccar şatoya Güzel’le birlikte gitmiş. Her şey orayı ilk gördüğü gibiymiş: etrafta yine kimsecikler yokmuş, sofraya hazır. Yemeklerini yemeyi bitirdiklerinde Canavar

ortaya çıkmış. Güzel korkusundan tir tir titremeye başlamış, çünkü Canavar babasının anlattığı kadar korkunçmuş, hatta daha da korkunç!

“Buraya kendi isteğinle mi geldin?” diye sormuş Canavar.

“Evet,” demiş Güzel.

“O zaman baban sabah olunca buradan gidecek ve bir daha buraya hiç gelmeyecek.”

Sabah olup da babası gidince Güzel tek başına kalmış. Önce bir süre ağlamış, ama sonra gördüğü rüyayı hatırlayıp biraz olsun rahatlamış. Rüyasında bir peri, “Üzülme, babanın hayatını kurtarmak için gösterdiğin bu cesaret karşılıksız kalmayacak,” demiş ona.

“Belki de bu yaşama alışırım,” diye düşünmüş, neşesi yerine gelmiş azıcık. Bahçede dolaşmış, güllere bakarken içi hüznle dolmuş. Sonra şatonun içini gezmiş. Oda kapılarından birinin üzerinde adının yazılı olduğunu görünce çok şaşırılmış. Kapıyı açıp içeri bakmış. Oda tam istediği gibi döşeliymiş, kitaplarla, müzik aletleriyle doluymuş.

“Canavar beni burada rahat ettirmeye çalıştığına göre, bana zarar vermez herhalde,” diye düşünmüş Güzel.

Sonra bir kitap almış eline. Kitabın üzerinde altın yıldızla, “Sevgili Kraliçem. Her isteğin emirdir benim için,” diye yazıyormuş.

“Şu anda babamı görebilseydim keşke!” demiş Güzel yüksek sesle. Bunu der demez odanın öte ucundaki aynada babasının görüntüsü belirmiş. Böylece Güzel’in yalnızlık duygusu ve ev hasreti biraz olsun geçmiş.

O gece yemekte Canavar ortaya çıkmış. “Seni izlememe izin verir misin Güzel?” diye sormuş.

“Buranın sahibi sizsiniz,” demiş Güzel.

“Hayır,” demiş Canavar. “Şatonu senin emrindedir. İstersen hemen giderim.” Canavar bir an duraksamış. “Yalnız bir şey soracağım. Beni çok mu çirkin buluyorsun?”

Güzel ne diyeceğini bilmemiş önce. Sonra başını kaldırıp Canavar’a bakmış. “Bunu söylemek istemezdim, ama doğruyu söylemem gerek. Evet, çirkin buluyorum,” demiş.

Güzel, yemeğini bitirince Canavar, “Benimle evlenir misin?” diye sormuş.

“Hayır Canavar, asla,” demiş Güzel.

Canavar derin bir iç geçirirken çıkardığı ses, tüm şatoda yankılanmış.

Her gece saat dokuzda Canavar konuşmak için Güzel’in yanına geliyormuş. Güzel, gün geçtikçe Canavar’a alışmaya başladığını fark etmiş. Hatta geç kaldığında onu merak bile ediyormuş. ‘Keşke,’ diyormuş, ‘bu kadar çirkin olmasaydı! Keşke ikide birde bana evlenme teklif etmeseydi! Çünkü Güzel, Canavar’ın, evlilik teklifini geri çevirdiğinde çıkardığı o sestense çok korkuyormuş.

Canavar bir gün, “Beni sevmeyebilirsin ama, beni bırakıp gitmemeye söz vermelisin,” demiş. Her günü birbirine benzeyerek üç ay böyle geçmiş.

Derken bir gün Güzel aynada babasının hasta olduğunu görmüş. Hemen Canavar’a babasına bakmak için eve gitmek istediğini söylemiş.

“Gidebilirsin, Güzel,” demiş Canavar. “Ama geri dönmezsen kederimden öleceğimi biliyorsun, değil mi? Korkarım ki, babanın yanında kalmak isteyeceksin ve dönmeyeceksin. Ama eğer fikrini değiştirir de dönmek istersen, yüzüğünü yatağının yanındaki sehpayaya koyma yeterli. Sabah olduğunda şatomda açacaksın gözlerini.”

“Bir hafta sonra döneceğim, söz,” demiş Güzel.

Ertesi sabah Güzel, babasının evinde, kendi yatağında açmış gözlerini. Babası onu karşısında görünce çok sevinmiş, kendini daha iyi hissetmiş. O gün öğleden sonra, kısa süre önce evlenmiş olan kız kardeşleri babalarını ziyarete gelmişler. Eve geldiklerinde babalarının biricik kızını karşılarında görünce kıskançlıktan ve öfkeden çatır çatır çatlamışlar.

“Dinle!” demiş iki kardeşten biri. “Ona bir oyun oynayalım. Burada bir hafta daha kalmasını sağlayalım. O zaman Canavar gelip onu öldürür.” Bağırıp çağırıp onu kötülemek

yerine, iki kardeş gözlerine soğan sürüp Güzel'in karşısına yaşlı gözlerle çıkmışlar ve ondan ayrılmak istemedikleri için ağladıklarını söylemişler. Güzel bir hafta daha kalmaya söz vermiş.

Çok geçmeden Güzel, Canavar'ı babasını özlediği kadar özlediğini fark etmiş. Bir gün rüyasında Canavar'ı şatonun bahçesinde kaskatı ve cansız yatarken görmüş. Uyandığında, 'Benim yaptığım düpedüz acımasızlık!' diye düşünmüş. Hemen yüzüğünü parmağından çıkarıp, başucundaki sehpanın üzerine koymuş. Sabah gözlerini Canavar'ın şatosunda açmış.

O günün akşamı Canavar'ı beklemiş. Saat dokuz olmuş. Canavar gelmemiş. Dokuzu çeyrek geçmiş, ortalarda yok. Birden endişe içinde koşa koşa şatodan bahçeye çıkmış. Canavar bahçede boylu boyunca yatıyormuş. 'Onun ölümüne neden oldum!' diye düşünmüş Güzel. Hemen ona sarılmış. Canavar'ın kalbi hâlâ atıyormuş!

"Artık dönmezsin diye düşündüm. Yemeden içmeden kesilip ölmeye hazırlandım," demiş Canavar fısıltılı bir sesle.

"Ama ben seni seviyorum Canavar!" demiş Güzel. "Seninle evlenmek istiyorum."

O anda tuhaf bir şey olmuş. Birden sanki şato daha bir güzel, daha bir ışıltılı hale gelmiş. Güzel bir süre etrafına bakınmış, sonra tekrar Canavar'a çevirmiş başını. Fakat Canavar yerinde yokmuş. Yattığı yerde şimdi genç ve yakışıklı bir prens duruyormuş.

"Ben Canavar'ı istiyorum," diye ağlamaya başlamış Güzel. Prens bu sırada ayağa kalkmış.

"Canavar benim," demiş. "Kötü bir peri bana büyü yapmıştı. Beni yüzüne bakılamayacak kadar çirkin bir yaratığa dönüştürmüştü. Bana benimle evlenmek istediğini söylemeseydin, hayatımın sonuna kadar öyle kalacaktım."

Prens Güzel'i şatoya götürmüştü. Şatoda Güzel, babası ve rüyasında gördüğü iyi periyle karşılaşmış.

"Gösterdiğin cesaretin ödülünü aldın," demiş iyi peri Güzel'e.

Peri sihirli değneğini sallamış. Birden şatodaki herkes Prens'in topraklarında bulmuş kendini. Orada halk coşku ve alkışlarla karşılamış Prens'i. Çok geçmeden Güzel ve Canavar evlenmişler. Dünyanın gelmiş geçmiş en mutlu Prens ve Prensesi olmuşlar.

PAMUK PRENSES

Grimm Kardeşler

Her yerin karla kaplı olduğu bir kış günüymüş. Bir kraliçe, sarayının pencerelerinden birinin arkasında bir yandan nakış işliyor, bir yandan da hayal kuruyormuş. Derken birden parmağına iğne batmış ve gergefin üstüne üç damla kan akmış.

Kraliçe kan damllarına bakar bakmaz, “Çocuğum kız olursa, teni kar gibi ak, yanakları kan gibi al, saçları da pencerenin çerçevesi gibi kapkara olsun,” diye geçirmiş içinden.

Bu olaydan kısa bir süre sonra bir kız çocuğu getirmiş dünyaya. Kızı tıpkı içinden geçirdiği gibi bir kızmış. Ona Pamuk Prenses adını vermişler. Ne yazık ki kraliçe doğumdan birkaç saat sonra ölmüş.

Bir yıl sonra Kral yeniden evlenmiş. Yeni Kraliçe çok güzel bir kadıymış. Güzelliğine güzelmiş, ama bir o kadar da kibirliymiş, kendisinden daha güzel birinin olabileceğini düşüncesine bile tahammül edemezmiş. Odasında sihirli bir aynası varmış. Her gün o aynanın karşısına geçer, saatlerce kendisini seyrederek ve sonunda,

“Ayna, ayna söyle bana

En güzel kim bu dünyada,”

Diye sorarmış. Ayna da hiç duralamadan, “Sizsiniz Kraliçem,” dermiş.

Fakat, Pamuk Prenses on dört yaşına geldiğinde, bir gün ayna şöyle demiş:

Güzelsiniz Kraliçem, güzel olmasına,

Ama Pamuk Prenses sizden daha güzel.”

Kraliçe bunu duyunca çok kızmış, öfkesinden ne uyku girmiş gözüne, ne de bir lokma yemek yiyebilmiş. ‘Ne yapmalı, ne etmeli?’ diye düşünüp durmuş günlerce. Sonra kararını vermiş ve sarayın avcısını çağırarak huzuruna.

“Pamuk Prenses’i ormana götür ve orada öldür. Öldürdüğüne kanıt olarak da kalbiyle ciğerini sök, bana getir.”

Avcı Pamuk Prenses’i ormana götürmüş, bıçağını çekmiş. Fakat Pamuk Prenses’in ağladığını görünce onu öldürmeye kıyamamış. Pamuk Prenses ağaçların arasına dalıp gözden kaybolurken, “Ben yapamadım, ama hava kararınca kadar bir ayı veya bir kurt benim yapamadığımı yapar nasıl olsa,” demiş.

Yolda genç bir yabandomuzu çıkmış avcının karşısına. O da hayvanı oracıkta öldürmüş, kalbiyle ciğerini söküp Kraliçe’ye götürmüş.

Ama Pamuk Prenses’i avcının düşündüğü gibi ne bir ayı ne de bir kurt yemiş. Akşam olup hava kararınca dağların ardında küçük bir eve gelmiş. Kapısını çalmış, açan olmamış. Cesaretini toplayıp içeri girmiş.

İçeride üzeri yenmeye hazır yiyeceklerle dolu yedi küçük tabağın bulunduğu yedi küçük sandalyeli uzun bir masa varmış, duvar dibinde de yedi yatak diziliymiş. Beklemiş, beklemiş, ama kimsecikler gelmemiş. Çok aç ve çok yorgun olduğu için daha fazla bekleyememiş ve her tabaktan bir kaşık yemek almış, yedi yataktan yedincisine yatıp uykuya dalmış.

Biraz sonra evin sahipleri eve dönmüşler. Dağların derinliklerinde bulunan bir gümüş madeninde çalışan yedi cücelermiş bunlar.

Pamuk Prenses’i görünce, “Ne kadar güzel bir kız!” demişler.

Sabah olup uyandığında Pamuk Prenses cüceleri görünce önce çok korkmuş, ama kısa bir süre sonra onlardan bir kötülük gelmeyeceğini, onların çok iyi insanlar olduklarını anlamış. Yedi cüceler Pamuk Prenses’ten evlerini çekip çevirmesini istemişler, o da hemen kabul etmiş.

“Hoşça kal,” demişler yedi cüceler işe giderlerken.

“Kapıyı kimseye açma. Eğer üvey annen burada olduğunu öğrenirse seni tekrar öldürmeye kalkar sonra.”

Bir gün Kraliçe tekrar aynasının karşısına geçmiş. Aynadan şu cevabı alınca suratının aldığı şekli varın siz düşünün artık:

“Güzelsin Kraliçem, buraların en güzeli sizsiniz
Ama ne var ki, yüksek dağların ardında
Cücelerin küçük, şirin evindeki
Pamuk Prenses dünyalar güzeli.”

Bunu duyar duymaz Kraliçe hemen kolları sıvamış. Yaşlı bir satıcı kadın kılığına bürünmüş ve elinde içi kurdele dolu bir tablayla dağlara doğru çıkmış yola.

Cücelerin evine varınca, “Kurdelelerim var, harika kurdeleler!” diye seslenerek kapıyı çalmış. Kimin geldiğine bakmak için pencereye çıkan Pamuk Prenses kurdeleleri görünce içi gitmiş. ‘Bunda ne kötülük olabilir ki!’ diye düşünerek kapıyı açmış.

“Bunu mu beğendin güzelim?” demiş Kraliçe kurdeleyi Pamuk Prenses’in boynuna takarken. Sonra kurdeleyi sıktıkça sıkmış, ta ki Pamuk Prenses ölü gibi boylu boyunca yere uzanana kadar.

O gece yedi cüceler Pamuk Prenses’i o halde bulmuşlar. Kurdeleyi kesmişler ve Pamuk Prenses hayata dönmüş tekrar. Böylece Kraliçe’nin elinden ikinci kez kurtulmuş Pamuk Prenses.

Ertesi sabah Kraliçe anasının karşısına geçmiş yeniden. Aynadan Pamuk Prenses’in hâlâ yaşadığı haberini alır almaz hemen kılık değiştirmiş ve bir kez daha dağların yolunu tutmuş.

“Taraklarım var, harika taraklar!” diye seslenmiş cücelerin evinin kapısında. Pamuk Prenses yaşlı kadının elinde tuttuğu tarafı görünce başına gelenleri unuttu. Kapıyı açmış.

“Saçların ne güzel, bırak ben tarayayım,” demiş Kraliçe. Ama tarak zehirliymiş, başına değer değmez Pamuk Prenses ölü gibi yere uzanmış. O gece yedi cüceler saçından tarağı almışlar ve Pamuk Prenses yeniden hayata dönmüş. Böylece Kraliçe’nin elinden üçüncü kez kurtulmuş Pamuk Prenses.

Ertesi gün Kraliçe aynasının karşısına geçince, Pamuk Prenses’in hâlâ yaşadığını öğrenmiş. Öfkesi burnunda, bu kez en büyüğü iksirini hazırlayıp bir elmanın yarısına sürmüştü. Sonra da yaşlı bir dilenci kılığına girip yola koyulmuş.

“Güzel kızıma tatlı bir elma benden, armağan,” demiş Kraliçe, pencereden bakan Pamuk Prenses’e. “Pencereden de verebilirim, kapıyı açmana gerek yok.”

“Kötü diye mi almıyorsun yoksa,” demiş Kraliçe, Pamuk Prenses’in kararsız olduğunu görünce. Sonra da zehirsiz tarafından ısırılmış ve, “Al bak harika!” diyerek uzatmış, yanakları gibi al al elmayı Pamuk Prenses’e.

Pamuk Prenses elmayı zehirli tarafından ısırır ısırılmaz cansız yere uzanmış.

Kraliçe pencereden içeri, Pamuk Prenses’e bakmış. “Nihayet senden kurtuldum, artık dünyanın en güzeli benim,” demiş. Oradan doğruca saraya gitmiş. Erkesi gün aynaya kimin en güzel olduğunu sorduğunda ayna, “Sizsiniz Kraliçem,” deyince dünyalar onun olmuş.

Bu sefer cücelerden hiçbiri Pamuk Prenses’i uyandıramamış ölüm uykusundan. Aradan üç gün geçmiş, bütün umutlarını kaybetmişler. Fakat nedense Pamuk Prenses hiç de ölü gibi durmuyormuş. O yüzden yedi cüceler onu gömmemişler ve camdan bir tabut içine koymuşlar, tabutu da yüksek bir tepenin en tepesine yerleştirmişler.

Günlerden bir gün cüceleri ziyarete gelen bir prens oradan geçerken camdan tabutun içinde Pamuk Prenses’i görmüş ve hemen ona âşık olmuş.

“Onu sarayıma götürmeme izin verin,” diye yalvarmış Prens.

Yedi cüceler ona acımışlar ve izin vermişler. Prens’in uşakları tabutu kaldırırken Pamuk Prenses’in boğazına takılmış olan zehirli elma parçası pat düşmüş ağzından. Pamuk Prenses doğrulmuş nerede olduğunu anlamadan, gözünü açmış, yakışıklı Prens karşısında görmüş. Görür görmez ona âşık olmuş. Birkaç hafta sonra nişanlanmışlar.

Derken düğün günü gelip çatmış. Düğüne çağrılanlar arasında Pamuk Prenses’in üvey annesi de varmış. Üvey annesi sarayın salonuna girer girmez Pamuk Prenses’i tanımış, ama bu sefer bir şey yapmaya fırsat bulamamış. Çünkü Prens’in adamları Kraliçe’yi hemen

yakalamış, Prens de onu artık kötülük yapamayacağı uzak bir ülkeye sürgün etmiş. O günden sonra Pamuk Prenses, güzelliğinin yanı sıra mutluluğuyla da ün salmış.

UYUYAN GÜZEL

Grimm Kardeşler

Bir zamanlar bir Kral ile Kraliçe bir kız çocukları olunca bu mutlu günün şerefine bir ziyafet vermişler. Ziyafetten sonra Kral çevresindeki insanlara baba olmanın kendisini nasıl mutlu ettiğini anlatmış, zira yıllar yılı karısıyla birlikte hep bir çocuk sahibi olmayı beklemiş durmuş. Sonra bebeğin altını değiştirmeyi yeni öğrendiği sıralarda başına gelenleri anlatırken konukların hepsini güldürmüştü. Derken konukların bebek Prenses'e hediyelerini verme zamanı gelmişti.

Herkes hediyelerini verdikten sonra sıra on iki periye gelmişti. "Benim Prenses'e hediyem Mutluluk," demiş birinci peri. Konuklar sevinçle alkışlamışlar, Kral'ın ağız kulaklarına varmış.

"Benim hediyem Güzellik," demiş ikinci peki. "Benim hediyem Akıl," demiş üçüncüsü. Böylece on bir peri hediyelerini tek tek vermişler.

On ikinci peri tam hediyesini vermek üzereymiş ki, bir gök gürültüsüyle sarsılmış bütün saray. Kapılar ardına kadar açılmış, içeriye yaşlı bir kadın girmiş ayaklarını sürüye sürüye. Onu gören herkes korkudan gözlerini kapatmış.

"On üçüncü peri!" diye bağırılmışlar hep bir ağızdan.

"Bana davetiye yok mu Kral?" demiş on üçüncü peri korkun sesiyle kapı ağzından.

"Sana davetiye yollamayı unutmuş olmalılar," demiş Kral kem küm ederek. "Hizmetkârlar! Sofrada hemen bir yer daha açın! Çabuk!" Aslında Kral onu bile bile davet etmemiş, çünkü sarayda periler için sadece on iki altın tabak varmış. O da düşünmüş taşınmış, çareyi birini davet etmemekte bulmuş.

On üçüncü peri minik Prenses'in kundağının yanına gitmiş. Bebek agu deyip minik elini ona doğru uzatmış. Derken peri birden, "Benim de prensese hediyem, on beşinci yaş gününde parmağına iğ batar batmaz ölmesi," demiş iğrenç bir kahkaha atarak.

Yine bir gök gürültüsüyle, kötü peri kaybolup gitmiş. Sarayın kapıları gürültüyle kapanmış ardından. Korkunç bir sessizlik kalmış geriye. Sonra Kraliçe ağlamaya başlamış.

On ikinci peri öne atılmış. "Ben hediyemi vermedim daha," demiş yumuşak bir sesle. "Kötü büyüüyü bozamam belki, ama onu değiştirebilirim. Benim hediyem de büyüüyü, Prenses'in parmağına iğ battığında ölmesi yerine, yüz yıl uyuması şeklinde değiştirmek olsun o zaman."

Yıllar geçmiş aradan. Bebek büyümüş, sağlıklı, güzel, mutlu ve akıllı bir genç kız olmuş. Kral'la Kraliçe kötü büyüüyü çoktan unutmuşlar. Zaten ülke içinde ne kadar iğ varsa, daha Prenses bebekken yok edilmiş. Prenses uzun yıllar güvendeymiş.

Fakat tam da on beşinci yaşına bastığı gün Prenses daha önce hiç fark etmediği bir kapı keşfetmiş. Kapıyı açmış, kıvrıla kıvrıla yukarı çıkan bir merdivenle karşılaşmış. Merdiveni çıkınca üzerinde altın bir anahtar bulunan bir kapıya varmış. Kapıyı açınca, içerdeki küçük odada tekerlekli bir şeyi çalıştıran yaşlı bir kadın görmüş. "Ne yapıyorsunuz öyle?" diye sormuş prenses. Yaşlı kadın gülümsemiş. "İplik eğiriyorum!" demiş. "Orada öyle bakıp durma. Gel, bir de sen dene, hadi." İği Prenses'e doğru uzatmış.

O anda olanlar olmuş. İğın sivri ucu Prenses'in parmağına batmış, Prenses hemen yere yığılıp kalmış. Dışarıda, avluda tavuklar gıdaklamayı kesmiş. Prenses'in köpeği, açının kedisini kovalamaz olmuş. Çalışma odasında kızının doğum günü davetiyelerini yazmakta olan Kral'ın elinden kalem düşmüş. Mutfaktaki ocaklar yanmaz olmuş. Tüm saray uykuya dalmış.

Yıllar yavaş yavaş akıp geçmiş. Saray unutulmuş. Ama olaydan yüz yıl kadar sonra bir gün yakışıklı bir Prens o civardan geçiyormuş. Uzaklarda dikenli çalılarla kaplı bir yer gözüne ilişmiş. Adamları gülererek bu büyülenmiş sarayla içindeki uyuyan güzel hakkında duydukları bir hikâyeyi aktarmışlar ona. 'Ya doğruysa,' diye düşünmüş Prens ve atını dikenli çalılarla kaplı yola sürmüştü.

Önce çalılardan geçilecek hiç yol bulamamış. Çalılar hem çok sıkmış ve hem de üstüne tırmanılamayacak kadar dikenliymiş. Bakmış olacak gibi değil, çekmiş kılıcını ve yolunu açmak için çalıları kesmeye başlamış. Çalılıkları aşan Prens gördüklerine inanamamış. Her yer bir heykel gibi kıpırdamadan duran hayvanlar ve insanlarla doluymuş. Sarayın içinde dolaşmış. Güneşle aydınlanan pencerelerde tek bir sinek bile vızıldamıyormuş. Hiç kimse kımıldamıyor, hiç kimse cevap vermiyormuş sorularına.

Derken kapısı yarı açık bir kuleye varmış. İçeri girmiş, kıvrıla kıvrıla yukarı doğru uzanan bir merdivenle karşılaşmış. Prens, merdivenlerin bittiği yerde, tepede altına benzer bir şeyin parladığını görür gibi olmuş. Merdivenleri çıkmış ve kendini Prens'in önünde bulmuş. "Uyuyan Güzel," demiş fısıltılı bir sesle. Kızın güzelliğine dayanamamış, eğilip dudaklarından öpmüş.

Prens onu öper öpmez Prens gözlerini açmış. Onun uyanmasıyla birlikte sarayın mutfağında ocak tekrar yanmaya başlamış. Çalışma odasında Kral elinden düşürdüğü kalemi almış ve kızının doğum günü davetiyesini yazmaya devam etmiş. Tavuklar yerdeki buğday tanelerini gagalamaya başlamış.

Kulenin en üst katındaki odada Prens karşılarında Prensi görmüş. Yüz yıldan sonra ilk defa dudaklarında bir tebessüm belirmiş. "Benimle evlenir misin?" diye sormuş Prens fısıltıyla. "Evet!" demiş Prens ve Prensi öpmüş. Kral bu güzel haberi alınca muazzam bir ziyafet hazırlatmış. Prens ile Prens evlenmişler ve ömür boyu mutluluk içinde yaşamışlar.

ÇİZMELİ KEDİ

Charles Perrault

Bir zamanlar, üç oğlu olan bir değirmenci varmış. Değirmenci ölünce büyük oğluna değirmen, ortanca oğluna eşek, küçük oğluna da kedi miras kalmış. Küçük oğlu bu duruma çok üzülmüş.

“Kedi ne işine yarar ki insanın?” diye yakınmış. “Pişirip yiyemezsin bile.” Kedi bunu duymuş ve hemen cevap vermiş. “Kötü bir mirasa sahip olmadığınızı göreceksiniz efendim. Bana boş bir çuval ve bir çift de çizme verirseniz, neye yarayacağımı görürsünüz.”

Şaşkınlıktan ağız bir karışık kalan çocuk, kedinin istediklerini yapmış. Kedi çizmeleri giyince ayna karşısına geçmiş ve kendini pek beğenmiş. Sonra kilerden taze bir marulla güzel bir havuç seçip ormanın yolunu tutmuş. Ormanda çuvalın ağzını açmış, marulla havucu çuvalın içine yerleştirip bir ağacın arkasına saklanmış. Çok geçmeden taze sebzelerin kokusunu alan küçük bir tavşan çuvalın yanına gelmiş, zıplayıp içine atlamış. Kedi saklandığı yerden çıkıp çuvalın ağzını sıkı sıkı bağlamış.

Ancak Çizmeli Kedi tavşanı efendisine götürmek yerine doğruca saraya gidip Kral’la görüşmek istediğini söylemiş. Kral’ın huzuruna çıktığında yere eğilerek, “Yüce Efendimiz, size Efendim Marki’den bir hediye getirdim,” demiş. Bu hediye Kral’ın çok hoşuna gitmiş.

Üç ay boyunca Çizmeli Kedi saraya o kadar çok hediye götürmüş ki, Kral artık onun yolunu gözler olmuş. Derken Çizmeli Kedi’nin dört gözle beklediği gün nihayet gelmiş çatmış. “Bana sakın neden diye sormayın ve bu sabah ırmağa gidip yıkanın,” demiş sahibine. Çizmeli Kedi, o sabah Kral’ın Prenses’le, yani kızıyla birlikte ırmağın kenarından geçeceğini biliyormuş.

O sabah, Kral’ın faytonu ırmağın yakınından geçerken Çizmeli Kedi telaşla yanlarına yaklaşmış. “Yardım edin! Yardım edin!” diye bağırmış. “Efendim Marki boğuluyor!” Kral hemen bir alay askerini ırmağa yollamış.

Fakat Çizmeli Kedi bununla da kalmamış. Kral’a, efendisi ırmakta yüzerken hırsızların onun elbiselerini çaldıklarını söylemiş. (Oysa Çizmeli Kedi, efendisinin elbiselerini çalıların arkasına kendisi gizlemiş!) Kral, hiç gecikmeden Marki’ye bir takım elbise yollamış. Tahmin edeceğimiz gibi Çizmeli Kedi’nin sahibi, kendisine Marki denmesine çok şaşırılmış, ama akıllılık edip hiç sesini çıkarmamış.

Marki güzelce giydirildikten sonra Kral onu gideceği yere götürmek için faytonuna davet etmiş ve kızıyla tanıştırmış. Prenses, iki dirhem bir çekirdek giyinmiş olan Marki’ye bir bakışta âşık olmuş.

O sırada Çizmeli Kedi koşa koşa oradan uzaklaşmış. Çok geçmeden büyük bir tarlada ot biçen insanlara rastlamış. “Beni dinleyin!” diye bağırmış. “Kral bu yöne doğru geliyor. Size bu tarlaların kime ait olduğunu sorarsa ona efendim Marki’ye ait olduğunu söyleyeceksiniz. Yoksa sizi dilim dilim doğrattırırım!”

Sonra Çizmeli Kedi bir süre daha koşmuş ve büyük bir tarlada buğday biçen adamlara rastlamış. Aynı şeyi onlara da söylemiş. Sonra tekrar koşmuş ve her rast geldiği insana aynı şeyleri tekrarlamış. Derken Dev’in şatosuna varmış.

Kral’ın Faytonu Çizmeli Kedi’nin geçtiği yerlerden geçerken Kral her rast geldiği insana, “Bu tarlalar kime ait?” diye soruyormuş. Her defasında da aynı cevabı alıyormuş. Kral, Marki’nin bu kadar çok toprağa sahip olmasına şaşırılmış. (Çizmeli Kedi’nin sahibi de öyle!)

O sırada Çizmeli Kedi Dev’in şatosunda başka bir işler çevirmekle meşgulmüş. “Dev,” demiş Çizmeli Kedi, Dev’in nefesinin kokusundan öğrendiğini gizlemeye çalışarak. “Senin aynı zamanda müthiş bir sihribazlık gücünün olduğunu söylüyorlar, doğru mu?”

“Öyle diyorsa, öyledir,” demiş Dev alçakgönüllülükle.

“Örneğin, istersen hemen bir aslana dönüşebildiğini söylüyorlar,” demiş Çizmeli Kedi. Bunu söyler söylemez Dev hemen kendini bir aslana dönüştürüvermiş. Çizmeli Kedi kendini dolabın üzerine zor atmış. Dev tekrar eski haline dönünce dolaptan aşağı inmiş. “Mükemmel!” demiş Çizmeli Kedi. “Ama fare gibi küçük bir şeye dönüşmek senin gibi cüsseli biri için imkânsız olmalı!”

“İmkânsız mı?” diye gülmüş Dev. “Benim yapamadığım şey yoktur!” Dev bir anda fareye dönüşmüş, Çizmeli Kedi de onu hemen yutmuş.

Derken Kral, Dev’in şatosuna varmış. Şatonun artık kime ait olduğunu tahmin etmişsinizdir herhalde! Çizmeli Kedi Kral’ın faytonunu şatonun yolunda karşılamış. “Bu taraftan gelin,” demiş. “Sizi bir ziyafet bekliyor.” (Dev o gün birkaç arkadaşına bir ziyafet vermeyi planladığı için yemeklerle donatılmış büyük bir masa hazır bekliyormuş!)

O gün sonunda Çizmeli Kedi’nin sahibi marki Prenses’le nişanlanmış. Bir hafta sonra da evlenmişler. Çizmeli Kedi’ye ne mi olmuş? Dokuz canından dokuzunu da sefa içinde sürmüş ve bir daha da fare avlamasına gerek kalmamış - ara sıra avlamış, o da kedi olduğunu unutmamak için.

HANSEL VE GRETTEL

Grimm Kardeşler

Bir zamanlar Hansel ve Gretel adında iki kardeş varmış. Anneleri onlar daha bebekken ölmüş. Odunca olan babaları, anneleri öldükten birkaç yıl sonra tekrar evlenmiş. Oduncunun yeni karısı hali vakti yerinde bir aileden geliyormuş. Ormanın kıyısında virane bir kulübede oturmaktan ve kıt kanaat yaşamaktan nefret ediyormuş. Üstelik üvey çocuklarını da hiç sevmiyormuş.

Hansel ve Gretel çok soğuk bir kış gecesi, yataklarına yatmış uyumaya hazırlanırken, üvey annelerinin babalarına, “Çok az yiyeceğimiz kaldı. Eğer bu çocuklardan kurtulmazsak, hepimiz açlıktan öleceğiz,” dediğini duymuşlar.

Babaları bağırarak karşı çıkmış. “Tartışmaya gerek yok,” demiş karısı. “Ben kararımı verdim. Yarın onları ormana götürüp bırakacağız.”

“Endişe etme,” diyerek kardeşini teselli etmiş Hansel. “Evin yolunu buluruz.” O gece Hansel geç saatlerde gizlice dışarı çıkmış ve cebine bir sürü çakıl doldurmuş.

Sabah olunca, ailece ormana doğru yürümeye başlamışlar. Yürürlerken Hansel cebindeki çakılları kimseye fark ettirmeden atıp, geçtikleri yolu işaretlemiş. Öğle üzeri babalarıyla üvey anneleri onlar için bir ateş yakmışlar ve hemen geri döneceklerini söyleyip ormanın içinde yok olmuşlar. Tabii geri dönmemişler.

Kurtlar etraflarında ulurken tir tir titreyen Hansel ve Gretel ay doğana kadar ateşin yanından ayrılmamış. Sonra ay ışığında parlayan çakılları izleyerek hemen evin yolunu bulmuşlar.

Babaları onları görünce sevinçten havalar uçmuş. Üvey anneleri de çok sevinmiş gibi davranmış ama aslında kararını değiştirmemiş. Üç gün sonra onlardan kurtulmayı tekrar denemek istemiş. Gece, çocukların odasının kapısını kilitlemiş. Bu sefer Hansel’in çakıl toplamasına izin vermemiş. Ama Hansel zeki bir çocukmuş. Sabah ormana doğru yürürlerken, akşam yemeğinde cebine sakladığı kuru ekmeğin kırıntılarını yere saçıp arkasında bir iz bırakmış.

Öğleye doğru üvey anneleriyle babaları çocukları yine bırakıp gitmişler. Onların geri dönmediklerini görünce, Hansel ve Gretel sabırla ayın doğup yollarını aydınlatmasını beklemişler. Ama bu sefer geride bıraktıkları izi bulamamışlar. Çünkü kuşlar bütün ekmeğin kırıntılarını yiyip bitirmişler.

Bu defa çocuklar gerçekten de kaybolmuşlar. Ormanda, üç gün üç gece, aç açına ve korkudan titreyerek dolanıp durmuşlar. Üçüncü gün, bir ağacın dalında kar beyazı bir kuş görmüşler. Kuş onlara güzel sesiyle şarkılar söylemiş. Onlar da açlıklarını unutup kuşun peşine düşmüşler. Kuş onları tuhaf bir evin önüne getirmiş. Bu evin duvarları ekmekten, çatısı pastadan ve pencereleri şekerdenmiş.

Çocuklar tüm sıkıntılarını unutmuşlar ve eve doğru koşmuşlar. Tam Hansel çatıdan, Gretel de pencereden bir parça yiyecekken içeriden bir ses duyulmuş: “Evimi kim kemiriyor bakıyım?” Bir bakmışlar kapıda dünya tatlısı yaşlı bir teyze. “Zavallıcıklarım benim,” demiş kadın, “girin içeri.” İçeri girmişler ve hayatlarında hiç yemedikleri yiyecekleri yemişler. O gece kuş tüyü yataklarda yatmışlar.

Fakat sabah her şey değişmiş. Yaşlı kadın dikkatsiz çocukları tuzağa düşürmek için evini ekmek ve pastadan yapmış bir cadıymış meğer. Hansel’i saçlarından tuttuğu gibi yataktan kaldırmış ve onu bir ahıra kilitlemiş. Sonra da Gretel’i sürüye sürüye mutfağa götürmüştü.

“Kardeşin bir deri bir kemik!” demiş cırtlak bir sesle. “Ona yemekler pişir! Onu şişmanlat! Eti budu yerine gelince ağzıma layık bir yemek olacak! Ama sen hiçbir şey yemeyeceksin! Bütün yemekleri o yiyecek.” Gretel ağlamış, ağlamış, ama çaresiz cadının söylediklerini yapmış.

Neyse ki Hansel'in akli hâlâ başındaymış. Gözleri pek iyi görmeyen cadıyı kandırmaya karar vermiş. Cadı şişmanlayıp şişmanlamadığını anlamak için her sabah Hansel'in parmağını yokluyormuş. Hansel de parmağı yerine bir tavuk kemiği uzatıyormuş ona. "Yok, olmaz. Yeterince şişman değil!" diye bağıryormuş cadı. Sonra da mutfağa gidip Gretel'e daha fazla yemek yapmasını söylüyormuş.

Bu böyle bir ay sürmüş. Bir gün artık cadının sabrı taşmış. "Şişman, zayıf fark etmez. Bugün Hansel böreği yapacağım!" diye haykırmış Gretel'e. "Fırına bak bakalım hamur kıvama gelmiş mi!" Korku içinde yaşamasına rağmen Gretel'in de Hansel gibi hâlâ akli yerindeymiş. Cadının onu fırına iteceğini anlamış.

"Başımı fırına sokamıyorum! Hamuru göremiyorum!" diye sızlanmış. Cadı elinin tersiyle Gretel'i hızla kenara itmiş ve başını fırına sokmuş. Gretel bütün gücünü toplayıp yaşlı cadıyı fırının içine itmiş, sonra da arkasından kapağı kapamış.

Hansel böylece kurtulmuş, ama hâlâ eve nasıl gideceklerini bilmiyorlarmış. Tekrar ormana dalmışlar. Bir süre sonra karşlarına bir dere çıkmış. Bir ördek önce Hansel'i sonra da Gretel'i karşı kıyıya geçirmiş. Çocuklar birden buldukları yeri tanımışlar. Hızla evlerine doğru koşmuşlar.

Onları karşısında gören babaları çok mutlu olmuş. Sevinç gözyaşları içinde, onları ormanda bıraktıktan kısa bir süre sonra o acımasız üvey annelerinin ailesinin yanına gittiğini söylemiş. Yaptıkları için üzüntüden nasıl kahrolduğunu anlatmış.

Babalarını bir sürpriz daha bekliyormuş. Hansel ceplerinden, Gretel de önlüğünün cebinden cadının evinde buldukları altın ve elmasları çıkartmışlar. Ailenin tüm sıkıntıları sona ermiş böylece. O günden sonra da ömürlerini mutluluk içinde sürdürmüşler.

KIRMIZI BAŞLIKLİ KIZ

Grimm Kardeşler

Bir zamanlar küçük bir kız varmış. Annesi ona üzerinde kırmızı başlığı olan bir pelerin almış. Kız bu pelerini çok seviyormuş ve nereye gitse onu giyiyormuş. Bu nedenle de herkes ona Kırmızı Başlıklı Kız diyormuş.

Bir gün “Kırmızı Başlıklı Kız!” diye seslenmiş kızın annesi. “Büyükannen hâlâ hasta. Hadi giyin de, ona yaptığım şu çöreği götür.”

Kırmızı Başlıklı Kız da elbisesini giymiş, üzerine kırmızı başlıklı pelerini geçirmiş, başlığı çenesinin altında sıkıca bağlamış ve yola çıkmış.

“Tavşan Ormanı’ndaki yoldan ayrılma sakın!” diye seslenmiş annesi arkasından. (Ormanın adı Tavşan Ormanıymış, ama içinde uzun zamandır bir tek tavşan bile yokmuş - neden olmadığını birazdan öğreneceksiniz.)

“Ayrılmam anne,” demiş Kırmızı Başlıklı Kız.

Tam ormana girmiş, birkaç adım atmış ki, çalılıkların arasından bir ses duymuş. Yola birden bir kurt fırlamış. Kırmızı Başlıklı Kız korkusundan az kalsın elindeki sepeti düşürüyormuş. Fakat kurt hiç de öyle düşmanca görünmüyormuş. “Nereye böyle küçük kız?” diye sormuş kurt.

“Büyükanneme gidiyorum,” demiş Kırmızı Başlıklı Kız. “Tavşan Ormanı’nın sonunda ki ilk ev. Büyükannemin sağlığı pek iyi değil. Bu arada adım ‘küçük kız’ değil, ‘Kırmızı Başlıklı Kız.’ ”

“Özür dilerim,” demiş kurt. “Bilmiyordum. Bak sana ne diyeceğim. Ben bir koşu gidip Büyükannene senin yolda olduğunu haber vereyim. Yalnız sakın yolda oyalanayım falan deme, olur mu? Başına bir şey gelmesini istemeyiz, öyle değil mi?”

Kurt oradan hemen sıvışmış! Çünkü yakınlarda bir oduncu dolaşıyormuş. Eğer kızı hemen orada yerse, oduncunun kızın yardımına koşacağını biliyormuş.

Kırmızı Başlıklı Kız, çiçek toplayarak, kelebeklerin peşinden koşarak, kuş seslerini dinleyerek yolda ağır ağır ilerlerken kurt kestirmeden Büyükannenin evine varmış, kapıyı çalmış.

“Kim o?” diye seslenmiş içeriden yaşlı kadın.

Kurt sesini değiştirerek, “Benim, Kırmızı Başlıklı Kız,” demiş. “Çayın yanında yemen için sana çörek getirdim.”

“Kapı açık güzelim,” diye seslenmiş Büyükanne. Kurt hemen içeri dalmış. Öyle açmış ki! Günlerdir hiçbir şey yememiş. Bu yüzden Büyükanneyi çiğnemedi bir lokmada yutuvermiş. Biraz sonra Kırmızı Başlıklı Kız Büyükannenin kapısını çalmış.

“Kim o?” diye seslenmiş kurt yumuşak bir sesle.

“Benim, Kırmızı Başlıklı Kız.”

“Kapı açık güzelim,” diye seslenmiş kurt. “İçeri girebilirsin.”

Kırmızı Başlıklı Kız bir an için tereddüt etmiş. ‘Büyükannemin sesi ne kadar da garip böyle?’ diye düşünmüş. Sonra büyükannesinin hasta olduğu gelmiş aklına ve kapının mandalını kaldırıp açarak içeri girmiş.

Kurt, Büyükannenin geceliğini giymiş, onun başlığını ve gözlüğünü takmış yatakta yatıyormuş. Yorganı boğazına kadar çekmiş, içerisi karanlık olsun ve suratı fark edilmesin diye de perdeleri iyice kapamış.

“Elindekileri oraya bırak da yanıma gel canım,” demiş kurt.

Kırmızı Başlıklı Kız çöreği yatağın yanında ki küçük masanın üzerine koymuş, ama hemen kurdun yanına gitmemiş. Çünkü Büyükannesini bir tuhaf görünüyormuş.

“Kolların neden bu kadar büyük Büyükanne?”

“Seni daha iyi kucaklamak için!” demiş kurt.

“Kulakların neden büyük, peki?”

“Seni daha iyi duyabilmek için!” demiş kurt.

“Gözlerin neden kocaman, peki?”

“Seni daha iyi görebilmek için,” demiş kurt.

“Dışlerin neden sivri peki?”

“Seni daha iyi yiyebilmek için,” demiş kurt.

Bunu söyledikten sonra kurt artık daha fazla kendine engel olamamış ve yorganı bir tarafa atarak yataktan fırladığı gibi Kırmızı Başlıklı Kızı bir lokmada yutuvermiş. Sonra da karnı doyduğu için keyfi yerine gelmiş ve uykuya dalmış.

Ama ne var ki kurt çok kötü horluyormuş. Evin önünden geçen bir avcı onun horultularını duymuş. Büyükanneye kötü bir şey mi oldu acaba, diyerek kulübeden içeri girmiş. İçeri girer girmez de orada neler olduğunu hemen anlamış.

“Aylardır senin peşindeyim pis yaratık,” diye bağırması avcı ve kurdun kafasına elindeki baltanın sapıyla vurmuş. Sonra da önce Kırmızı Başlıklı Kızı, sonra da Büyükanneyi dikkatle kurdun içinden çıkarmış. İkisi de sapasağlamış.

Büyükanne, Kırmızı Başlıklı Kızın ona getirdiği çöreği afiyetle yemiş. Kırmızı Başlıklı Kız büyükannesine bir daha hiçbir kurdun sözüne kanmayacağına dair söz vermiş. Eve dönerken tavşanların saklandıkları yerlerden çıktıklarını görmüş. Tavşan Ormanı yine eskisi gibi tavşanlarla dolu bir orman haline gelmiş.

SİHİRLİ FASULYE

Halk Masalı

Bir zamanlar yoksul ve dul bir kadın varmış. Oğlu çok tembel bir delikanlı olduğu için paraları yok denecek kadar azmış. Bir gün o kadar zor bir duruma düşmüşler ki, kadıncağz ellerinde kalan tek mal varlığını, Süt Beyazı isimli ineklerini satmaya karar vermiş. Oğluna ineği pazara götürüp satabileceği en iyi fiyata satmasını söylemiş.

Delikanlı pazara giderken yolda tuhaf bir yaşlı adama rastlamış. Yaşlı adam ineğe bir göz atmış ve delikanlıya, “Bak çocuğum, bana bu ineği verirsen karşılığında sana çok değerli şeyler veririm,” demiş. Sonra cebinden beş fasulye tanesi çıkarmış.

“Fasulye tanesi mi?” demiş delikanlı tereddütle.”

“Ama bunlar sihirli,” demiş yaşlı adam. Adam öyle deyince bu iş delikanlının aklına yatmış ve fasulyeler karşılığında Süt Beyazı’nı yaşlı adama vererek yaptığı değiş tokuştan memnun, eve dönmüş.

“Anne! Bak elimde ne var!” diye seslenip olanları anlatmış delikanlı eve dönünce. Ama annesi ona çok kızmış. Fasulye tanelerini dışarı, eline geçirdiği tavayı da delikanlıya fırlatmış. Sonra da ceza olsun diye onu odasına yollamış ve ona yemek vermemiş.

Sabah olunca delikanlı gözlerine inanamamış. Yatak odasının penceresinden, dışarıda bir bitkinin hızla büyüdüğünü görmüş. Bu ne bir ağaç, ne de dev bir ayçiçeğiymiş; göğe doğru büyümüş sihirli bir sırık fasulyesiymiş. Delikanlı hemen pencereden sarkıp sihirli fasulyeye tutunmuş ve tırmanmaya başlamış.

Yarım saat sonra kendini, her şeyin normalden daha büyük olduğu garip bir ülkede bulmuş. Tarlaların ötesinde çok büyük bir ev varmış. Delikanlı evin yanına gidip kapıyı çalmış. Kapıyı bir kadın açmış.

“Yiyecek bir şeyiniz var mı?” diye sormuş delikanlı.

“Var,” demiş kadın. “Ama dev kocam gelince ortadan kaybolman gerek. Çünkü çocuklara hiç dayanamaz, onları hemen yer.”

Delikanlı tam bir şeyler yemek üzere sofraya otururken dışarıdan birinin gür bir sesle şunları söylediğini duymuş:

“Fee-fi-fo-fum,

işte bir çocuk kokusu duydum.

Ölü de olsa, diri de olsa güzeldir onları yemek.

Kemiklerini öğütür, yaparım kendime ekmek.”

“Fırına saklan. Hemen!” demiş kadın delikanlıya. Sonra da kocasına, “Ne çocuğu hayatım, dün kediye verdiğim et parçalarının kokusunu aldın herhalde,” diye seslenmiş.

Yemekten sonra dev kese kese altınlarını saymaya başlamış. Kısa bir süre sonra altın saymaktan yorulup uykuya dalmış. Delikanlı saklandığı yerden çıkıp bir kese altın almış. Keseyi sihirli fasulyesinden aşağıya atmış, ardından fasulyenin sırığına tutuna tutuna aşağıya inmiş. Annesi artık şanslarının döndüğüne bir türlü inanamamış.

Ama birkaç ay sonra ellerindeki tüm altınlar bitmiş. Delikanlı tekrar sihirli fasulyesine tırmanarak devin yaşadığı ülkeye gitmiş. Devlin karısı bu kez ona kuşkucu bir şekilde davranıyormuş.

“Geçen gelişinde bir kese altınımız kayboldu,” diye iğnelemiş onu. Ama yine de delikanlıyı içeri almış.

Çok geçmeden dev çıkagelmiş. “Fee-fi-fo-fum,” diye bir şarkı söylüyormuş. Bunu duyan delikanlı hemen yine fırına saklanmış.

“Ne çocuğu, hayatım,” demiş devlin karısı. “Dün yediğin piliç haşlamanın kokusunu duydun herhalde. Sen etli böreğini yemene bak!”

Yemeğini bitirdikten sonra dev, karısına, “Kadın, bana tavuğumu getir,” demiş. Karısı hemen tavuğu getirmiş. “Yumurtla!” diye emretmiş dev ve delikanlının hayret dolu bakışları altında tavuk altın bir yumurta yumurtlamış. Tabii delikanlı tavuğu da alıp evine götürmüş.

Delikanlı ile annesi böylece zengin olmuşlar. Ama bir yıl sonra çocuk şansını bir kez daha denemeye karar vermiş ve tekrar sihirli fasulyesine tırmanmış. Bu sefer eve, devin karısına görünmeden girip, bir bakır tencerenin içine saklanmış.

Dev girmiş içeri. “Fee-fi-fo-fum,” diye başlamış yine tekerlemesine.

“Eğer bu yine o lanet olası çocuksa, fırına bak hayatım, kesin oradadır,” demiş karısı.

Delikanlı orada değilmiş tabii ki.

“Buralarda bir yerde, eminim,” diye gürelemiş dev, ama karısıyla birlikte evin altını üstüne getirmelerine rağmen onu bulamamışlar.

Bu sefer dev yemekten sonra altın bir harp çıkarmış ortaya. “Söyle!” diye emretmiş ve harp ninniler söyleyip onu uyutmuş. O an delikanlı bu harpı her şeyden çok istediğini anlamış. Horlamakta olan devin dizine tırmanmış, masaya atlamış ve harpı kapmış.

“İmdat!” diye bağırmış harp. Delikanlı, sırtında harp, masadan aşağıya atlamış. Dev peşine takılmış. Delikanlı sihirli fasulyesini yarladığında harp, “İmdat!” diye bağırmış yine. Dev delikanlının peşinden sırik fasulyesine atlamış.

Delikanlı aşağıya ulaşınca, “Anne! Çabuk bir balta getir,” diye bağırmış. İki birlikte sihirli fasulyeyi baltayla kesmeye başlamışlar. Bir süre sonra sihirli fasulyeyle birlikte dev de yere düşmüş ve anında ölmüş.

“Üfl!” demiş çocuk. “Az kalsın gidiyorduk!”

O günden sora delikanlıyla annesi zenginler gibi yaşamışlar. Onlar söyledikçe tavuk altın yumurta yumurtluyormuş. İnsanlar altın harpı dinlemek için onlara para ödüyörlarmış. Delikanlının güzel bir prensesle evlendiği de söyleniyor. Kim bilir belki de gerçekten evlenmiştir.

ÇİRKİN ÖRDEK

Grimm Kardeşler

Çalılarının içinde bir ördek kuluçkaya oturmuş yumurtalarını bekliyormuş. Uzun süredir tek başına oturmaktan sıkıldığı için yumurtaları çatlar çatlamaz sevinçle vaklayarak üzerlerinden kalkmış.

“Artık çiftliğe dönüp oradakilere yeni ailemi gösterebilirim!” diye düşünmüş. Hepsi tam mı diye, cik cik öten yavrularını saymaya başlamış. “Yo, olamaz!” demiş yumurtalardan birinin henüz çatlamamış olduğunu görünce.

O sırada oradan geçen bir ördek, “Yuvanda hâlâ çatlamamış iri bir yumurta var,” demiş. “Bahse girerim bir hindi yumurtasıdır.”

“Hindi yumurtasıymış, höh! O benim yumurtam,” demiş anne ördek ters ters. İç çekerek yumurtanın üstüne oturmuş.

Bu son yumurta da çatlayınca içinden iri, çirkin bir ördek yavrusu çıkmış. Anne ördek bu yavruyu görünce onun çirkinliğinden biraz utanç duymuş.

“Neyse ki diğer yavrularım güzel,” diye düşünmüş ve artık daha fazla vakit kaybetmeden çiftliğe gitmek istediği için yavrularını peşine takarak suya girmiş.

“Çirkin olanı hiç olmazsa iyi yüzüyor,” demiş anne ördek kendi kendine. “Öyleyse hindi olamaz. Çünkü hindiler yüzemez. Belki büyüdükçe güzelleşir. Belki bir süre sonra da büyümesi durur.”

Ne yazık ki tam tersi olmuş. Çirkin Ördek giderek daha da büyümüş ve diğer ördeklerden daha da farklılaşmış. Çevresindeki hayvanlar onu hiç rahat bırakmıyor, onunla hep ‘Çirkin Ördek’ diyerek alay ediyormuş. Kardeşleri bile vak vak edip başının etini yiyor, “Seni bir kedi kapsa da senden kurtulsak,” diyorlarmış. Tavuklar onu kovalıyor, onlara yem veren kız da ayağıyla onu ittirerek yemlerin yanından uzaklaştırıyormuş.

Çirkin Ördek bütün bunlara daha fazla dayanamamış. Çitlerin üzerinden uçarak atlamış ve çiftliği iyice geride bırakıp yaban ördeklerinin yaşadığı yere gelene kadar hiç durmadan yürümüş. Fakat yaban ördekleri de onun çirkin olduğunu düşünmüşler ve onunla dostluk kurmak istememişler.

Çirkin Ördek yapayalnız ortada kalmış. Ağaç dallarıyla çitlerdeki küçük kuşlar bile onu görünce kaçıyorlarmış. “Çirkin olduğum için kaçıyorlar,” demiş kendi kendine.

Tek başına oradan oraya dolaşmış durmuş. Bir ara, iki yaban kazıyla dost olmuş, fakat onlar da avcılarını görünce uçup gitmişler. Bir seferinde de yaşlı bir kadın onu tutup evine götürmüş, ama kadının kedisiyle tavuğu, “Hem suyu seven, hem de yumurtlamayan kuş mu olur?” diyerek onunla alay edince dayanamayıp oradan da kaçmış.

Sonra mevsim değişmiş. Ağaç yaprakları sararıp solmaya başlamış. Bir akşam üzeri, güneş batarken bembeyaz tüylü, büyük ve güzel kuşlardan oluşan bir kuş sürüsü Çirkin Ördek’in tam önünden, çalılarının arasından havalanmış. Uçarken dalgalanıyormuş gibi hareket eden çok zarif, uzun boyunlu kuşlarmış bunlar.

“Bekleyin beni!” diye seslenmiş Çirkin Ördek, ama kuşlar kocaman kanatlarını açar açmaz gökyüzünün derinliklerinde kaybolmuşlar. Çirkin Ördek sevincinden suyun içinde bir fırıldak gibi dönmeye başlamış, sonra hızını alamayıp suyun dibine dalıp çıkmış. Boğazından çıkan garip sesler onu bile korkutmuş. O beyaz tüylü kuşları bir türlü aklından çıkaramıyormuş. Ne cins kuşlarsa onlar, onları çok sevmiş.

Kış pek uzun ve sert geçmiş. Çirkin Ördek birkaç kez ölümden dönmüş. Bir seferinde buzun üstünde az kalsın donuyormuş. Neyse ki oradan geçmekte olan bir çiftçi onu görmüş de kurtarmış. Sonunda kış bitmiş bahar gelmiş ve Çirkin Ördek uçabildiğini keşfetmiş, öyle suyun üstünde değil çok daha yüksekte, gökyüzünde.

Bir gün kanatlarının gücünü denerken aşağıda, bir dereye daha önce gördüğü o beyaz tüylü kuşlardan birçoğunun yüzüğünü görmüş. Bir an bile düŐünmeden, "AŞağı iniyorum," diye kararını vermiş. "irkin de olsam onların yanlarına gideceğim." Böylece dereye, suyun üzerine inmiş.

Kıyıda iki ocuk beyaz kuŐlara ekmek kırıntısı atıyormuş. irkin rdek'i görünce hemen annelerine, "Anne bak!" demişler. "Bir kuğu daha var orada! Bu kuğu diğerlerinden daha güzel hem de!"

irkin rdek çocukların ne demek istediğini anlamamıŐ. Beyaz kuşlar arkalarına dönüp ona bakınca utancından boynunu bkmŐ. "İsterseniz siz de çirkin ördek diye alay edin. Umurumda değil artık!" demiş içinden.

Sonra, başını kaldırıırken suda ilk kez kendini görmüş. Upuzun bir boynu, bembeyaz, harika tüyleri varmış.

"Merhaba!" demişler diğer kuğular. "HoŐgeldin." Sonra hepsi suyun üstünde ona doğru szlmŐler. Hiçbiri iftlikteki kuşlar gibi ona alay ederek bakmıyorlarmıŐ. Boyunlarını zarife eğerek, "Ne kadar güzelsin," diyorlarmış sanki.

irkin rdek, "Demek ben çirkin ördek deđilmiŐim. Bir kuđuymuŐum!" diyerek sevinçle çırpmaya başlamış kanatlarını.